Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 26 Cdo 1269/2014, ECLI:CZ:NS:2014:26.CDO.1269.2014.1

Číslo: 106/2014

Právní věta:

Řízení o náhradu za omezení vlastnického práva pronajímatele není osvobozeno od soudního poplatku podle § 11 odst. 1 písm. m) zákona o soudních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2012 (nyní § 11 odst. 1 písm. l/).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.07.2014

Spisová značka: 26 Cdo 1269/2014

Číslo rozhodnutí: 106

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Poplatky soudní

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. m) předpisu č. 549/1991Sb. ve znění do 31.12.2012

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 9. 10. 2013 potvrdil usnesení O b v o d n í h o s o u d u pro Prahu 1 ze dne 2. 5. 2013, jímž zastavil řízení a rozhodl o nákladech řízení; současně rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce uplatnil žalobou nárok za nucené omezení vlastnického práva podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a toto řízení není – a to ani analogicky – osvobozeno od soudních poplatků podle § 11 odst. 1 písm. m) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (podání žaloby), dále jen „zákon o soudních poplatcích“, neboť nejde o nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, namítal, že otázka úhrady soudního poplatku ve sporech majitelů bytů s regulovaným nájemným se státem, v nichž se domáhají náhrady za omezení svého vlastnického práva, nebyla doposud v rozhodování dovolacího soudu řešena. Měl za to, že omezení jeho vlastnického práva bylo způsobeno špatným úředním postupem státu („neprovedením žádného postupu“), otázka „chybnosti“ postupu státu byla i dostatečně judikována, sporná je jen výše nároku a jeho promlčení a není tak důvod neaplikovat § 11 odst. 1 písm. m) zákona o soudních poplatcích. Navrhl, aby dovolací soud zrušil usnesení soudů obou stupňů a věc vrátil

soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se v dovolacím vyjádření ztotožnila s právními závěry odvolacího soudu a navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Otázka, zda řízení o náhradu za omezení vlastnického práva v případě regulace nájemného z bytů je osvobozeno od soudního poplatku podle § 11 odst. 1 písm. m) (nyní § 11 odst. 1 písm. l) zákona o soudních poplatcích, nebyla v rozhodování dovolacího soudu doposud řešena. Dovolání podané včas, subjektem k tomu oprávněným – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), je proto přípustné, není však důvodné.

Domáhá-li se pronajímatel „náhrady škody vůči státu“ v souvislosti úpravou tzv. regulovaného nájemného, jde o nárok na náhradu za nucené omezení vlastnického práva podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srovnej např. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS-st. 27/09, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. 22 Cdo 367/2012, uveřejněný pod číslem 74/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), nikoliv o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. Jde tak o jiný nárok než má na mysli ustanovení § 11 odst. 1 písm. m) zákona o soudních poplatcích, a proto ani osvobození řízení od placení soudního poplatku tam upravené, na řízení o náhradu za nucené omezení vlastnického práva nedopadá. K obdobným závěrům dospěl i Ústavní soud v usnesení ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 4524/12.

Lze tak uzavřít, že usnesení odvolacího soudu je z pohledu uplatněných dovolacích důvodů a jejich obsahové konkretizace správné, Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – proto dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).